

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 312/2023-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou – Ján Buroci, s. r. o., Za Šestnástkou 17, Spišská Nová Ves, IČO 50 663 160, v mene ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Ján Buroci, proti postupu Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Em 1/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. mája 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) v napadnutom konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 2 000 eur, ako aj uloženie príkazu okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov. Súčasne navrhuje priznanie náhrady trov konania. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených, ako aj vyžiadaného súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom napadnutého konania vedeného okresným súdom v procesnom postavení oprávneného, ktorý sa proti povinnej ([REDAKOVANÉ]) domáha výkonu rozhodnutia – rozsudku okresného súdu č. k. 1 P 99/2019 z 21. augusta 2020 (ďalej len „rozsudok z 21. augusta 2020“), ktorým bola schválená dohoda rodičov o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej.

2. Sťažovateľ (oprávnený) podal proti povinnej ([REDAKOVANÉ]) 15. februára 2021 na okresnom súde návrh na výkon rozsudku z 21. augusta 2020, ktorým okresný súd schválil úpravu rodičovských práv a povinností tak, že v týždni, keď bude sťažovateľ na území Slovenska, je oprávnený stretávať sa s maloletou v pondelok od 15.00 h do 18.00 h v domácnosti matky za jej prítomnosti, v stredu od 15.00 h do 18.00 h v domácnosti otca za prítomnosti matky

a v piatok v období 6 mesiacov od právoplatnosti rozsudku v prítomnosti matky od 15.00 h do 16.30 h, po uplynutí obdobia 6 mesiacov od právoplatnosti rozsudku v piatok v neprítomnosti matky. V piatok si otec maloletú vyzdvihne v škôlke o 15.00 h a o 16.30 h maloletú odovzdá matke v mieste bydliska matky. Rozsudok okresného súdu z 21. augusta 2020 nadobudol právoplatnosť 26. augusta 2020.

3. Dňa 2. mája 2022 okresný súd vyzval povinnú na oznámenie, či sa styk oprávneného s maloletou realizuje podľa rozsudku okresného súdu z 21. augusta 2020. Na výzvu reagovala povinná oznámením z 11. mája 2022, že styk sa realizuje v zmysle citovaného rozhodnutia.

4. Okresný súd uznesením č. k. 5 Em 1/2021 z 23. mája 2022 nariadil výkon rozsudku okresného súdu z 21. augusta 2020 a maloletej ustanovil na zastupovanie v konaní o výkon rozhodnutia kolízneho opatrovníka. Okresný súd vyzval 25. mája 2022 sťažovateľa a povinnú na oznámenie, či v súčasnej dobe prebieha styk s maloletou, s požiadavkou na uvedenie presného rozpisu stretnutí.

5. Na výzvu reagovala povinná oznámením 6. júna 2022, že styk sa realizuje vždy, ak o to otec požiadava, keď sa nachádza na území Slovenska, pričom pripojila dátumy stretnutí. Sťažovateľ oznámil 13. júna 2022, že styk s maloletou neprebieha v zmysle súdneho rozhodnutia, pričom v období pandémie od januára 2021 do marca 2021 styk neprebíhal vôbec a následne bol styk sporadicky raz alebo dvakrát do mesiaca. Sťažovateľ zdôraznil, že tento stav trval do marca 2022, pričom posledné dva mesiace sa sťažovateľ stretol s maloletou dvakrát až štyrikrát za mesiac stále za prítomnosti povinnej.

6. Vyjadrenie povinnej doručené 6. júna 2022 bolo zaslané sťažovateľovi 24. júna 2022 na vyjadrenie. Okresný súd doručil sťažovateľovi 30. augusta 2022 výzvu na vyjadrenie, či trvá na podanom návrhu, ako aj urgenciu k predchádzajúcej výzve. Podaním doručeným 2. septembra 2022 na výzvu okresného súdu reagoval právny zástupca sťažovateľa, ktorý zdôraznil, že nebolo možné vykonať osobnú poradu so sťažovateľom, keďže pracuje v zahraničí, pričom stretnutie je naplánované na 8. september 2022.

7. Podaním doručeným 8. septembra 2022 sťažovateľ oznámil, že posledné dva roky pracuje v zahraničí, pričom 9 dní je mimo územia Slovenska a následne 5 dní je na území Slovenska, počas ktorých má možnosť realizovať styk s maloletou do mesiaca celkovo šesťkrát. Sťažovateľ ďalej konštatoval, že podľa rozhodnutia súdu sa mal realizovať styk s maloletou minimálne 144-krát, pričom samotná povinná dosvedčuje, že styk sa realizoval 20-krát. Zdôraznil, že povinná zmarila posledné stretnutie, pričom nedodržiava ani požiadavku, aby styk prebehol bez jej prítomnosti.

8. Dňa 24. novembra 2022 boli sťažovateľ, povinná a kolízny opatrovník predvolaní na informatívne stretnutie. Zároveň bol daný pokyn na prešetrenie pomerov v domácnosti povinnej a sťažovateľ a povinná boli vyzvaní, aby kontaktovali sociálnu pracovníčku na účely zistenia aktuálnych pomerov maloletej a poskytnutia sociálneho poradenstva.

9. Kolízny opatrovník podal správu z prešetrenia rodinných pomerov 8. decembra 2022.

10. Dňa 14. decembra 2022 sa uskutočnilo informatívne stretnutie za účasti sťažovateľa a povinnej a kolízneho opatrovníka, z ktorého vyplynula dohoda, že maloletá bude navštevovať so sťažovateľom psychológa na účely vybudovania si vzťahu, aby maloletá trávila čas so sťažovateľom bez prítomnosti povinnej. Na podklade uvedeného okresný súd 10. februára 2023 požiadal Referát poradensko-psychologických služieb Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny

Kežmarok (ďalej len „referát psychologických služieb“) o podanie správy o výsledku psychologických sedení sťažovateľa s maloletou. Na výzvu okresného súdu bolo podaním z 20. februára 2023 oznámené, že sťažovateľ označený referát psychologických služieb nekontaktoval a stretnutia sa neuskutočnili.

11. Okresný súd predvolal 1. marca 2023 sťažovateľa, povinnú a kolízneho opatrovníka na informatívne stretnutie, ktoré sa malo uskutočniť 28. marca 2023. Povinná požiadala 1. marca 2023 o odročenie informatívneho stretnutia z dôvodu, že na 28. marec 2023 má naplánované vyšetrenie u psychologičky. Na žiadosť povinnej bol 2. marca 2023 stanovený nový termín informatívneho stretnutia na 17. apríl 2023 s tým, že sťažovateľ a povinná boli vyzvaní na vyjadrenie sa k stretnutiam v psychologickkej poradni, ako aj k realizácii výkonu súdneho rozhodnutia.

12. Povinná okresný súd 22. marca 2023 informovala, že sťažovateľ s maloletou nenavštevujú psychologickú poradňu, keďže termín stretnutia bol určený na mesiac apríl 2023, pričom stretnutia s otcom prebiehajú za prítomnosti povinnej.

13. Sťažovateľ 30. marca 2023 okresný súd informoval, že s maloletou nenavštevuje psychologickú poradňu, pričom s maloletou sa nestretáva podľa súdneho rozhodnutia. V roku 2023 sa povinný stretol s maloletou maximálne 10-krát.

14. Dňa 17. apríla 2023 sa uskutočnilo informatívne stretnutie za účasti sťažovateľa a povinnej, ktorého výsledkom bola dohoda rodičov, že sťažovateľ absolvuje stretnutia s maloletou u psychologičky. Zároveň bol stanovený nový termín informatívneho výsluchu na 23. máj 2023.

15. Povinná doručila 2. mája 2023 správu z psychologického vyšetrenia maloletej. Sťažovateľ ospravedlnil svoju neúčast' na informatívnom stretnutí, ktoré bolo nariadené na 23. máj 2023 z dôvodu pracovnej zaťaženia.

16. Informatívneho výsluchu, ktorý sa uskutočnil 23. mája 2023, sa zúčastnili právny zástupca sťažovateľa a povinná. Súčasne bol nariadený nový termín informatívneho stretnutia na 26. jún 2023, na ktorom účastníci konania zhodnotia priebeh styku sťažovateľa s maloletou.

II.

Argumentácia sťažovateľa

17. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že v napadnutom konaní okresný súd po podaní návrhu zareagoval až po uplynutí viac ako jedného roka vydaním uznesenia o nariadení výkonu súdneho rozhodnutia. Po vydaní tohto uznesenia však nenasledovalo uplatňovanie žiadnych nástrojov smerujúcich k vedeniu povinného rodiča k rešpektovaniu súdneho rozhodnutia. Nasledovali dve informatívne stretnutia, pričom okresný súd pre tieto stretnutia stanovuje mimoriadne dlhé prestávky, pričom ani raz nepristúpil k využitiu prostriedkov nápravy.

18. Okresný súd podľa sťažovateľa nepostupuje v zmysle povinnosti vyplývajúcej z čl. 48 ods. 2 ústavy. Okresný súd má k dispozícii celý rad nástrojov k vynúteniu povinnosti matky, avšak k ich výkonu nepristúpil.

19. Vo veciach rodičovských práv a povinností je doba dvoch rokov nečinnosti zintenzívnená povahou veci, keďže otec nemá umožnené rozvíjať vzťah s dcérou v požadovanom rozsahu. Škoda je v tomto prípade nezvrátiteľná, keďže ju nemožno dodatočne kompenzovať.

20. Pre sťažovateľa je výkon práva stretávať sa so svojím dieťaťom mimoriadne hodnotný a dodatočne nemožno vzniknuté škody a nevykonané stretnutia s dcérou nijako kompenzovať. Aj napriek uvedenému však sťažovateľ navrhuje priznať aspoň symbolickú kompenzáciu v sume 2 000 eur v rámci vzniknutej nemajetkovej ujmy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

21. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

22. Sťažovateľ sa v posudzovanej veci domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov, ako aj porušenia práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

24. V kontexte predmetu napadnutého konania, ktorým je výkon rozhodnutia, ústavný súd akcentuje svoje postavenie súdneho orgánu ochrany ústavnosti. Vzhľadom na uvedené aj v reakcii na argumentáciu sťažovateľa o nevyužití práva súdu na uplatnenie nástrojov k vynúteniu povinnosti matky maloletej ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou nie je posudzovanie vhodnosti jednotlivých opatrení, ktoré všeobecný súd realizoval na základe zisteného skutkového stavu na účely dosiahnutia cieľa predmetného konania o výkon rozhodnutia, pretože posudzovanie skutkových záverov všeobecných súdov nepatrí do právomoci ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti. Vzhľadom na špecifickosť dotknutého konania je potrebné uviesť, že v prípade výkonu rozhodnutia týkajúceho sa maloletých musí byť rozhodovanie o použití najradikálnejšieho opatrenia [odňatie a odovzdanie maloletého dieťaťa podľa § 386 ods. 1 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CMP“)] poskytovaného právnou úpravou podrobené dôkladnej úvahe zohľadňujúcej možné negatívne dôsledky takto prijatého opatrenia vo vzťahu k maloletemu dieťaťu a zároveň založenej na dôslednom zistení skutkového stavu, čo sú úlohy patriace do výlučnej právomoci všeobecného súdu, a preto obmedzuje svoj prieskum len na posúdenie pružnosti a včasnosti opatrení všeobecného súdu ako záruky celkovej efektivity posudzovaného konania (m. m. III. ÚS 181/2011).

25. Výkon rozhodnutia vo veciach maloletých detí podľa § 370 CMP a nasl. predstavuje nútené vymożenie povinnosti uloženej súdnym rozhodnutím. Podmienkou núteného výkonu je okrem existencie vykonateľného rozhodnutia a návrhu oprávnenej osoby, prípadne uznesenia súdu o začatí konania aj dobrovoľné nesplnenie povinnosti uloženej súdnym rozhodnutím. V danom prípade sa sťažovateľ návrhom, ktorý podal 15. februára 2021, domáhal realizácie svojho práva na styk s maloletou dcérou. Ustanovenia Civilného mimosporového poriadku upravujú jednotlivé právne nástroje, ktoré majú viesť k dobrovoľnému plneniu rozhodnutia, prípadne k podrobeniu sa rozhodnutiu, napr. výzva na dobrovoľné plnenie, upozornenie a nariadenie pojednávania (§ 379 ods. 1 a nasl. CMP), ukladanie pokuty (§ 382 ods. 1 CMP), výzva na zastavenie príslušných dávok (§ 383 ods. 1 CMP), pričom tiež upravuje odňatie dieťaťa (§ 386 ods. 1 a nasl. CMP) ako priamy spôsob výkonu rozhodnutia o výchove maloletých detí. Postup súdu v konaní o výkon rozhodnutia o výchove maloletých detí bude v zásade vždy odlišný, pretože je závislý od konkrétnych okolností prípadu. Taktiež je potrebné uviesť, že realizácia rozhodnutia o výchove maloletých detí bude od určitého veku dieťaťa takmer vždy závislá nielen od vôle rodičov, ale aj maloletého dieťaťa. V týchto prípadoch tak súd len vytvára, prípadne zabezpečuje vhodné predpoklady na realizáciu rozhodnutia, nemá však vo svojej moci dosiahnuť to, aby jeho pôsobenie vždy viedlo k výkonu rozhodnutia (m. m. IV. ÚS 452/2013).

26. Podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých upravuje vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých (ďalej len „vyhláška č. 207/2016 Z. z.“), ktorá dáva súdu ďalšie zákonné možnosti (skúmanie existencie ospravedlniteľných dôvodov, pre ktoré sa povinný nemôže podrobovať rozhodnutiu, uloženie povinnosti podrobiť sa sociálnemu poradenstvu, psychologickému poradenstvu alebo inému odbornému poradenstvu neodkladným opatrením), ktoré majú uľahčiť dosiahnutie cieľa, a to zabezpečiť riadnu výchovu maloletých pri zachovaní najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa.

27. Pri hodnotení toho, či okresný súd v napadnutom konaní o výkon súdneho rozhodnutia konal bez zbytočných prietáhov a či konal sústredene a efektívne, je potrebné zohľadniť už uvedené špecifiká. Nemožno preto automaticky vychádzať z dĺžky konania, početnosti procesných úkonov súdu alebo z efektivity, akú jeho postup (činnosť) dosiahol.

28. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru), ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

29. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých tvorí štandardnú a pomerne početnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov a napriek špecifickej povahe takéhoto konania vyžadujúcej citlivý prístup orgánov verejnej moci ho v zásade nemožno považovať za právne zložitú vec. Vzhľadom

na nevyhnutnosť zohľadňovania najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa aj v konaní o výkon rozhodnutia o výchove maloletých sa s prihliadnutím na konkrétne okolnosti vec sťažovateľa javí ako skutkovo zložitejšia. S prihliadnutím na záujem maloletého dieťaťa a na skutočnosť, že tento záujem sa môže v priebehu času meniť, je súd vykonávajúci rozhodnutie o výchove maloletých povinný v závislosti od okolností prípadu zisťovať dôvody, prečo sa povinný nepodrobil vykonateľnému rozhodnutiu súdu (porovnaj § 380 CMP), a vykonať šetrenie o pomeroch maloletého, pričom môže na ten účel nariadiť pojednávanie (§ 379 ods. 1 CMP), vyzvať príslušné orgány na poskytnutie súčinnosti (§ 380 CMP) a pod. Súd teda nemôže len mechanicky vychádzať z úpravy výkonu rodičovských práv a povinností vo vykonateľnom rozhodnutí, je povinný neustále vyhodnocovať, či nútený výkon rozhodnutia je v záujme maloletého (m. m. II. ÚS 375/2015).

30. Ústavný súd pri posudzovaní označeného kritéria prihliadol aj na význam predmetu konania pre sťažovateľa, ktorý sa v napadnutom konaní domáha výkonu právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia, ktorým sa upravil výkon rodičovských práv a povinností k maloletej.

31. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom. Z prehľadu procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní vyplýva, že výsledkom informatívneho stretnutia, ktoré sa uskutočnilo 14. decembra 2022, bola dohoda účastníkov konania o využití služieb psychológa na účely zlepšenia vzťahu medzi sťažovateľom a maloletou s cieľom umožniť stretnutia sťažovateľa s maloletou bez prítomnosti povinnej. Z vyžiadaného súdneho spisu zároveň vyplýva, že sťažovateľ príslušný referát psychologických služieb nekontaktoval a stretnutia sa neuskutočnili (bod 10 tohto uznesenia).

32. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na existujúcu judikatúru ESLP, podľa ktorej ak je preukázaná existencia rodinného vzťahu v zmysle čl. 8 dohovoru, mal by štát v zásade konať tak, aby umožnil rozvoj tohto vzťahu, a mal by pritom prijať vhodné opatrenia k nadviazaniu styku medzi dotýčným rodičom a dieťaťom (Kutzner proti Nemecku, rozsudok ESLP z 26. 2. 2002, č. 46544/99, bod 61). Povinnosť štátnych orgánov prijať opatrenia, ktoré umožnia kontakt rodiča s dieťaťom, ktorí nežijú v spoločnej domácnosti, nie je absolútna. Porozumenie a spolupráca všetkých zúčastnených osôb vždy predstavuje dôležitý faktor (Voleský proti Českej republike, rozsudok ESLP z 29. 6. 2004, č. 63627/00, bod 118). Aj preto je z vyžiadaného súdneho spisu vyplývajúci laxný prístup sťažovateľa k ponúknutej možnosti odbornej pomoci, ktorej účelom je zlepšiť vzťah medzi ním a maloletou a v konečnom dôsledku umožniť stretnutie bez prítomnosti povinnej, hodnotí ústavný súd ako nenapomáhajúci splneniu povinnosti okresného súdu konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

33. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania (m. m. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

34. Pojem zbytočné prietahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. IV. ÚS 207/2018, II. ÚS 600/2017, III. ÚS 638/2017).

35. Z prehľadu procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní vyplýva, že okresný súd po podaní návrhu sťažovateľom (február 2021) vo veci tak, ako to zdôrazňuje aj sťažovateľ, vykonal prvý úkon až po období presahujúcom jeden rok. S prihliadnutím na ďalšie skutočnosti vyplývajúce zo spisu, zohľadňujúc následnú procesnú aktivitu okresného súdu, ktorý až po súčasnosť koná priebežne, nepovažuje ústavný súd nečinnosť okresného súdu za takú, ktorá by sama osebe bola dostačujúca pre možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom označených práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

36. Ústavný súd v tejto súvislosti rovnako akcentuje, že čl. 8 dohovoru v žiadnom prípade neoprávňuje rodiča na to, aby vyžadoval prijatie opatrení, ktoré by poškodzovali zdravie a rozvoj dieťaťa [Elsholz proti Nemecku (veľký senát), rozsudok ESLP z 13. 7. 2000, č. 25735/94, body 49 – 50]. Rozhodujúce je zistiť, či štátne orgány prijali na účely uľahčenia styku všetky nevyhnutné opatrenia, ktoré od nich bolo možné v danom prípade rozumne očakávať (Nuutinen proti Fínsku, rozsudok ESLP z 27. 6. 2000, č. 32842/96, bod 128). Z prehľadu procesných úkonov vykonaných po nariadení výkonu súdneho rozhodnutia 23. mája 2022 vyplýva, že okresný súd využíval právne nástroje podľa príslušných ustanovení Civilného mimosporového poriadku a vyhlášky č. 207/2016 Z. z. (výzva povinnej týkajúca sa realizácie styku sťažovateľa s maloletou, výzva príslušnému orgánu na prešetrenie pomerov v domácnosti povinnej, poskytnutie sociálneho a psychologického poradenstva) s cieľom zaistiť výkon práva sťažovateľa ako rodiča k maloletej, a to v miere, ktorú možno označiť za primeranú.

37. Na základe už uvedených skutočností, zohľadňujúc skutočnosť čiastočnej realizácie výkonu súdneho rozhodnutia (predovšetkým bod 7 tohto uznesenia), ako aj čiastočnú laxnosť v prístupe sťažovateľa k ponúknutej možnosti odbornej pomoci, ktorej účelom je zlepšiť vzťah medzi ním a maloletou, a berúc do úvahy aktívne využívanie právnych nástrojov zo strany konajúceho okresného súdu smerujúcich k uľahčeniu styku sťažovateľa s maloletou, ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd v napadnutom konaní konal v zásade plynulo, pričom jeho postup v napadnutom konaní nemožno hodnotiť ako neefektívny alebo zjavne neprimeraný. Z týchto dôvodov ústavný súd nevidel existenciu takých skutočností, ktoré by zakladali možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, a preto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

38. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie ústavného súdu nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa príslušných ustanovení zákona o ústavnom súde, a preto v budúcnosti nebráni sťažovateľovi, aby po splnení všetkých zákonných podmienok za predpokladu zotrvania na stanovisku, že v jeho veci dochádza k zbytočným prieťahom, predložil ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. júna 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu